

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: SAZKA sázková kancelář, a.s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, proti **žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2011, č. j. KULK 69787/2011/ODL/46, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 16. 5. 2013, č. j. 59 A 85/2011 - 110,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 16. 5. 2013, č. j. 59 A 85/2011 - 110, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 9. 2011, č. j. KULK 69787/2011/ODL/46, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k jejím rukám náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **8 000 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), ze dne 16. 5. 2013, č. j. 59 A 85/2011 – 110, kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil platební výměr, vydaný dne 2. 6. 2011 Městským úřadem v Jilemnici (dále jen „správce poplatku“), č. j. MUJI/2595/2011/FIN-POPL./5, kterým byl stěžovatelce resp. jejímu právnímu předchůdci za provozování jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí vyměřen za první čtvrtletí roku 2011 místní poplatek ve výši 22 500 Kč.

I. Vymezení věci

[2] Předmětem sporu v projednávané věci je otázka navýšení místního poplatku dle § 11 odst. 3 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), resp. přezkoumatelnosti odůvodnění provedeného navýšení.

[3] Stěžovatelka provozovala mimo jiné sázkové hry prostřednictvím centrálního loterijního systému STARPORT s interaktivními videoloterijními terminály. Za provoz resp. povolení tří tzv. jiných technických herních zařízení jí vznikla dle obecně závazné vyhlášky města Jilemnice č. 1/2010 o místních poplatcích (dále jen „obecně závazná vyhláška“) poplatková povinnost. Poplatková povinnost dle uvedené vyhlášky vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení Ministerstvem financí a zaniká dnem zániku platnosti tohoto povolení.

[4] Stěžovatelka splnila ohlašovací povinnost, nesplnila však povinnost poplatkovou, když poplatek ze tří jiných technických herních zařízení za první čtvrtletí roku 2011, tj. za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 ve stanoveném termínu nezaplatila. Správce poplatku vyměřil stěžovatelce poplatek platebním výměrem v celkové výši 22 500 Kč. Poplatek byl při sazbě poplatku za každé technické zařízení za tři měsíce ve výši 5000 Kč (§ 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích) zvýšen v souladu s § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích o 50 %. Podle uvedeného ustanovení může správce poplatku nezaplacené nebo neodvedené poplatky nebo část těchto poplatků zvýšit až na trojnásobek, toto zvýšení je příslušenstvím poplatků.

[5] Krajský soud konstatoval, že odůvodnění platebního výměru je v některých konkrétních směrech stručné, avšak nikoli do takové míry, aby nebylo přezkoumatelné v řízení odvolacím. Rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek a jako taková jsou též pojímána jako úkony správních orgánů konstitující či deklarující okruh konkrétních práv a povinností. Výrokem platebního výměru bylo zcela srozumitelně a konkrétně určeno o jaký místní poplatek se jedná; na základě jaké právní normy včetně konkrétního označení obecně závazné vyhlášky je ukládán; za jaké období je stanoven; v jaké výši včetně navýšení a lhůty k plnění. Důvody navýšení jsou v platebním výměru uvedeny.

[6] Nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že za daných skutkových a právních okolností je navýšení poplatku pouhým trestem za jiný právní názor. Zásada zákonnosti spočívá mj. i v tom, že každý je povinen respektovat účinný zákon a také obecně závaznou vyhlášku, a má-li subjekt za to, že správní orgán vydal individuální správní akt v rozporu se zákonem, je oprávněn se domáhat svého práva formou řádných či mimořádných opravných prostředků, popřípadě volit jinou zákonnou formu přezkumu správního rozhodnutí (případně možnost postupu dle § 154 a § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „daňový řád“).

[7] V projednávané věci byla stěžovatelka povinna podle obecně závazné vyhlášky uhradit místní poplatek za období první čtvrtletí roku 2011 do 15. ledna 2011, což však neučinila. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal s odkazem na uplatněné odvolací důvody na odůvodnění platebního výměru, a protože shledal navýšení relevantní, neměl dle krajského soudu žádný důvod k pouhému opakování již řečeného. Navýšení správce poplatku odůvodnil tím, že poplatek nebyl uhrazen včas, a to i přesto, že byla stěžovatelka na tuto povinnost upozorněna již platebním výměrem č. j. MUJI 5730/2010/FIN-POPL.4. Navýšení není trestem za obstrukční jednání, protože žádné obstrukční jednání ze strany stěžovatelky nebylo správcem poplatku shledáno.

[8] Podmínky pro provedené navýšení byly v projednávané věci splněny. Prodlení s platbou opravňuje správce poplatku zvýšit včas nezaplacený poplatek až na trojnásobek. Předchozí rozhodnutí o místním poplatku za jiné období před splatností nyní projednávaného přeplatku

pokračování

jen zvyšuje odůvodněnost tohoto sankčního opatření, když v platebním výměru ze dne 28. 12. 2010 byla stěžovatelka výslovně upozorněna na to, že ohledně pozdní úhrady za období od 1. 10. 2010 do 31. 10. 2010 se od sankčního navýšení upouští. V předchozím případě tak správce poplatku projevil benevolenci, ke které v nyní projednávané věci důvod nebyl. Nikoli rozpaky nad výkladem zákona, ale výslovný a vědomě odmítavý přístup k plnění zákonné povinnosti, byl důvodem postoje stěžovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu pro nesprávné právní posouzení, má také za to, že navýšení poplatku není správními orgány řádně odůvodněno. Uplatňuje tedy důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Uvádí, že navýšení poplatku je sankcí, byť takové výslovné označení zákon o místních poplatcích nepoužívá. Dle plošné a dlouhodobé správní praxe se platební výměr v případě včasné úhrady poplatku nevydává, jinými slovy vydání platebního výměru je spojeno pouze s pozdní úhradou a rizikem navýšení poplatku. Tento názor byl také začleněn do resortních vnitřních předpisů. Jedná se tak o začarovaný kruh, neboť právní obrana připadá v úvahu pouze proti skutečně vydanému platebnímu výměru, který s sebou přináší riziko navýšení poplatku. Tato zákonná konstrukce vůbec nepočítá s případy, kdy se někdo bude bránit proti tomu, aby byl vůbec za poplatníka považován.

[11] Zpoplatnění tzv. jiných technických zařízení postavil najisto teprve náleze Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, který zamítl návrh na protiústavnost zákona, kterým byl nyní posuzovaný poplatek stanoven. Argumentace, dle které má neúspěch v odvolacím řízení za následek uplatnění sankce, není přijatelná. Stěžovatelka poskytla správci poplatku maximální součinnost, kdy jediným důvodem jejího postoje bylo získání platebního výměru, proti kterému by se mohla zákonem stanoveným způsobem bránit.

[12] Krajský soud se nesprávně spokojil pouze s tím, že možnost opravného prostředku v zákoně existuje, avšak pominul způsob, jakým lze opravný prostředek uplatnit. Těžko se lze smířit s výkladem, dle kterého má na beztretnost nárok jen ten, kdo svůj právní názor úspěšně obhájí. Navýšení poplatku se tak stává sankcí za podané odvolání, ačkoliv je vyčerpání opravných prostředků nezbytným předpokladem následného soudního přezkumu.

[13] Podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí. Podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem. Využití těchto práv nelze penalizovat pro případ, že adresát veřejné správy neuspěje.

[14] Stěžovatelka připouští, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu může ve věci, která mu byla postoupena usnesením ze dne 17. 1. 2013, č. j. 2 Afs 68/2012 - 15 dospět k závěru, že správní orgány měly při vyměrování poplatků realizovat zcela jiný postup. Takové řešení může být prospěšné a může zvýšit ochranu adresátů veřejné správy do budoucna. Nemělo by však jít k tíži poplatníkům, kteří museli čelit plošné a dlouhodobé správní praxi, dle které se platební výměr v případě včasné úhrady poplatku nevydává. Nesouhlasí s v rozsudku naznačenou možností postupu dle § 154 a 155 daňového řádu, kterou považuje za formalistickou.

[15] Trvá na tom, že sankční navýšení poplatku nebylo správními orgány náležitě zdůvodněno. Krajský soud pominul, že správní orgány jsou povinny odůvodnit také konkrétní výši provedeného navýšení, nikoli pouze oprávnění navýšení provést. Provedené navýšení rozhodně není nepatrné a odvolací orgán byl povinen konkrétní odvolací námitky, kterými byla výše navýšení napadána, vypořádat. V odvolání stěžovatelka mj. namítala, že upozornění v předchozím platebním výměru nemůže být důvodem navýšení, neboť příčinou prodlevy nebyla neznalost právní úpravy či úmyslná snaha vyhnout se úhradě. S touto námitkou se žalovaný opětovně žádným způsobem nevypořádal. Svůj postoj stěžovatelka správci daně opakovaně sdělila a správní orgány na něj měly adekvátně reagovat. Otázka případného obstrukčního jednání ze strany stěžovatelky nebyla a není předmětem sporu. Stěžovatelka nikdy netvrdila, že navýšení poplatku je trestem za její obstrukční jednání, naopak zdůrazňovala svou součinnost se správcem poplatku a svou dočasnou prodlevu s úhradou opřela o legitimní důvody. Tyto okolnosti měly být při provedeném navýšení vzaty v potaz. Postup žalovaného, který pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí, aniž by se blíže zabýval odvolacími námitkami, je porušením ustanovení § 114 a § 116 daňového řádu.

[16] Ze všech uvedených důvodů navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatelku jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[19] Mezi stranami je nesporné, že podle čl. 42 obecně závazné vyhlášky vznikla stěžovatelce poplatková povinnost za povolení tří tzv. jiných technických herních zařízení, kterou splnila opožděně. Spornou otázkou je sankční navýšení poplatku, resp. jeho odůvodnění. Stěžovatelka uváděla konkrétní námitky, dle kterých k navýšení poplatku dojít nemělo, tyto však zůstaly dle jejího tvrzení nevypořádané.

[20] Ustanovením, které bylo v projednávaném případě aplikováno, je ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích, podle kterého nebudou-li poplatky zaplacené (odvedené) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek.

[21] Navýšení včas nezaplacené části poplatků je věcí volného uvážení správního orgánu. Ačkoliv zákon o místních poplatcích neobsahuje žádná kritéria, která by správní orgán byl povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit, nezbavuje tato skutečnost správní orgán povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky.

[22] Užití volného uvážení neznamená ani libovůli správního orgánu, ani oprávnění rezignovat na řádné odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán je naopak i v těchto případech omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované

pokračování

libovůle), tj. zejména principem rovnosti, zákazem diskriminace, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil.

[23] Tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že v prvostupňovém rozhodnutí správce poplatku uvedl, že k 50% navýšení přikročil z důvodu opakovaného nezaplacení poplatku včas i přes jeho upozornění v platebním výměru č. j. MUJI 5730/2010/FIN-POPL.4. Stěžovatelka v odvolání (bod IV. a V.) namítala nezákonnost provedeného navýšení a uváděla celou řadu konkrétních námitek, dle kterých ji nemělo být navýšení poplatku uloženo, s tím, že tyto námitky považuje za zásadní. Argumentaci správce poplatku, který navýšení odůvodnil upozorněním na předcházející platební výměr, označila za nedostatečnou.

[24] Odvolací námitky žalovaný žádným způsobem nevypořádal, když pouze odkázal na „*podrobné odůvodnění prvostupňového rozhodnutí*“ a na příslušné zákonné ustanovení, umožňující navýšení poplatku z důvodu prodlení s jeho platbou. Ve vyjádření k žalobě žalovaný absenci odůvodnění nepopíral, naopak svůj postup obhajoval tím, že: „*v odvolání žalobce však nikde nebyla rozporována výše samotného poplatku ani výše příslušenství poplatku, a proto se o výpočtu poplatku žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezmiňuje*“.

[25] Tímto postupem žalovaný porušil § 114 a § 116 daňového řádu. Odvolací orgán je povinen zabývat se všemi důvody, které odvolatel v odvolání namítal, a se svými závěry ke všem odvolacím důvodům se musí vypořádat v odůvodnění rozhodnutí (srov. § 114 daňového řádu). Pokud některý z odvolacích důvodů opomene přezkoumat, je rozhodnutí o odvolání minimálně v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odvolacími důvody je vymezen minimální rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí. Podle § 116 odst. 2 daňového řádu musí být v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[26] Nevypořádání byť jedné z odvolacích námitek vede ke zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nedostatek důvodů. V projednávané věci byl postup správce poplatku i žalovaného zcela neadekvátní, když si musely být vědomy toho, že příslušná zákonná úprava způsobovala a stále způsobuje značné výkladové a aplikační obtíže.

[27] Právní úprava zavedená zákonem č. 183/2010 Sb. v praxi narazila na pochybnosti ohledně definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ a v tomto důsledku i na pochybnosti ohledně oprávnění obecních úřadů příslušný poplatek vybírat. Tyto pochybnosti částečně odstranil Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. jiné technické herní zařízení ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje. S účinností od 14. 10. 2011 ukončila výkladové problémy novela zákona o loteriích, provedená zákonem č. 300/2011 Sb., která novelizovala nejen zmínovaný zákon, ale i zákon o místních poplatcích. Nově byl zpřesněn předmět místního poplatku dle §10a tak, že mu podléhal nejen každý povolený výherní hrací přístroj [§ 2 písm. e) zákona o loteriích], ale i každý koncový interaktivní videoloterijní terminál [§ 2 písm. l) zákona o loteriích] a každé herní místo lokálního herního systému [§ 2 písm. n) zákona o loteriích]. Do té doby tedy panovala terminologická nekonzistence mezi zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, neboť pojem jiné technické herní zařízení nebyl zákonem o loteriích používán. Zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů souvisejících se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů, kterým byl novelizován jak zákon o místních poplatcích, tak (částečně) zákon o loteriích, byl § 10a zákona o místních poplatcích k 31. 12. 2011 zcela derogován.

[28] Nemalé výkladové problémy způsobuje také otázka vyměřování posuzovaného poplatku a s tím spojená možnost případné obrany v případě nesouhlasu poplatníka s poplatkovou povinností. Otázka, zda se stěžovatelka mohla a měla v případě nesouhlasu s poplatkovou povinností bránit jiným způsobem, než pozdní úhradou poplatku, je otázkou, která je doposud správními soudy posuzována rozdílně. Tato otázka je předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka se dle svého tvrzení přidržela výkladu zastávaného správní praxí a ve snaze získat rozhodnutí, proti kterému by se mohla následně bránit, uhradila poplatek opožděně.

[29] Výše uvedené okolnosti správní orgány při odůvodnění provedeného navýšení zcela pominuly, v rozhodnutí žalovaného pak jakákoliv přezkoumatelná úvaha o stěžovatelkou rozporované výši navýšení chybí. Jednou ze základních povinností správce poplatku je šetřit práva a právem chráněné zájmy poplatníků (§ 5 daňového řádu). Mezi tyto chráněné zájmy patří též ochrana vlastnictví a ochrana důvěry jednotlivce v právo (součást principu právního státu), tedy ústavně chráněné hodnoty. Stejně tak tato práva musí brát v úvahu i soudy, neboť dle čl. 4 Ústavy jsou základní práva a svobody pod ochranou soudní moci. V demokratickém právním státě nemůže být zájem na vybrání co možná nejvyššího poplatku samoučelný, ale musí v konečném důsledku respektovat základní ústavní příkazy. Ve věci stěžovatelky tedy bylo na místě, aby správce poplatku zohlednil konkrétní skutkové a právní okolnosti jejího příběhu a tyto úvahy promítl do odůvodnění navýšení poplatku, případně od tohoto navýšení upustil.

[30] Rozhodnutí žalovaného je v části, v níž se zabývalo námitkami stěžovatelky týkajícími se navýšení včas nezaplaceného místního poplatku, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný odvolací námitky stěžovatelky, kterými rozporovala provedené navýšení, zcela pominul. Tím se dopustil porušení § 114 a § 116 daňového řádu, které vymezují rozsah přezkumu odvolacího orgánu a povinnost vypořádat se se všemi odvolacími námitkami.

[31] Krajský soud takový postup aproboval, ačkoliv měl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu rozhodl postupem podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 109 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[32] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[33] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (jeden soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za řízení před krajským soudem

pokračování

a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Tuto částku je povinen žalovaný uhradit stěžovatelce k jejím rukám ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu